Ἀθῆναι τῇ 22 Ἀπριλίου 1924

Ἀγαπημένη μου Μερόπη.

Χθές πῆρα τό γράμμα σου κ' μέ
μεγάλη χαρά τ' ἄνοιξα νά ἰδῶ τί
νέα θά μ' ἔλεγε.
Μοῦ γράφεις Μερόπη πῶς ~~θα~~ ξέρατε ὅτι θά μας
ἀγκαλιάζατε 'ς τή Βενετία ὅλοι ~~ευχ~~ εὐ-
φραινόμαστε, ἀλλά τώρα δέν θά μπορεῖ-
τε οὔτε νά μας σημειώσετε. Γιατί το
πήρατε τόσο σπουδαῖο; χωρίς γνωστοί
καί ἦταν ἀνάγκη νά μας σημειώσετε,
σημειώνουμε ἡμεῖς μόνες μας. Για-
τί, ὅπως μοῦ ἔγραψες, ἡμεῖς μιλοῦμε,
δέν ἀντάλλαξαμε οὔτε λόγια, οὔτε τίποτε.
Δέν ξέρω μόνο τί λένε 'κεῖ οἱ γονεῖς της,
ὅσο τε, καί βέβαια κατατρέχονται ~~κατ~~
ἐναντίον μας, τότε πιά δέν ξέρω τί θά γίνῃ.
Πρός τό παρόν ὅμως μιλιόμαστε.
Χαίρομαι πολύ γι' αὐτό. Χαίρομαι που
ἔγινε καλά, γιατί τό γνωρίζουμε πολύ
τό καϋμένο.
Δέν μοῦ γράφεις ὅμως πολύ σπίτι ἡ

Πρό ἡμερῶν σοῦ ἔστειλα ἕνα περιοδικό τό [illegible]
δέν μοῦ γράφεις ὅμως τό πήρατε ἢ ὄχι;

Χαρίκλεια Αγαπητή; βρέ τί είν' αυτά; και-
ρό γιά 'γώ πώς τό Προσμένω πάρε τά μυρτιά!
Εγώ φοβούμαι καί μήν ακούσω καμμιά
μέρα πώς αρραβωνιαστήκατε γιά νά μάς
αφήσετε εμάς. Άιντε βρέ Μερόπη, πάμε
μακρυά από τέτοια πράγματα έχουμε ακό-
μη καιρό. Ποιό καλά νά γυρίζουμε εμείς
νά χαρούμε τό κόσμο. Κυττάζω πώς νά
ζήσω, νά βρούμε μαζί όλες μού φαίνεται
πώς θά ξαναγεννηθώ. Μου γράφεις πώς τώρα όμο-
ρφος σπίτι φρού μέσα. Άμ τό φανταζόμαστε
κ' εγώ, κάθε μέρα έλεγα, άχ' τώρα ανθίζουν
οί λεμονιές, τί όμορφα πού θάναι εκεί
κάτω! Λογαριάζω μάλιστα πώς τώρα
είναι η εποχή πού φραγκοσυκιές κ' έλεγα
'Αχ' πούντε τώρα πού πηγαίναμε στής Μα-
ρίκας τό κήπο κ' .... μού φαίνεται
σάν πρίν τά καί γράφω τές τρέχες μας,
γιατί θά τά θυμάσαι κ' εσύ, γιαυτό κ'
τά αναφέρω. Τώρα πάλι αυτές τές
μέρες (δηλ. τή Μ. Εβδομάδα) πού δέ μάς
έβγαζε τό σπίτι, τό βράδυ δέ πού πη-
γαίναμε στές Λεμονιές κ' ρίχναμε
τές φωνές κάτω κ' ακούγαμε από τά
βέλαθρα, άχ! πώς τά θυμούμαι!

Συλλογίζομαι τώρα και τη Σοφία, πως
θα της φανούν αυτές οι μέρες, άλλα,
μόνη της ζει στο Μαρούσι.
Σήμερα που σου γράφω είναι μ. Τρί-
τη. Πόσο ήθελα νάμουν στην εκκλη-
σία που ψάλλανε το τροπάρι της
Κασιανής; θα μου πεις γιατί δεν
πήγες; Ναι, αλλά (ο Θεός να με συγχωρέση)
δεν θέλω εγώ εδώ. ήθελα νάμουν με
σας στη δική μας την εκκλησία,
γιά νά ψάλλουμε ή κλαίουμε κλαίουμε
εν τω μεταξύ. Ίσως τώρα αφ' ότου άρ-
χισαν οι εορταστικές δεν πήγα καμμιά
φορά. Τώρα είναι η ώρα 7 μ.μ. [illegible]
φαντάζομαι πως θα είσθε στην εκκλη-
σία. Μου φαίνεται πως ακούω το
Παπά το Ταμιάκη και ψέλνει. Θυμάσαι
που έκαμε η Σοφία τη φωνή του ή
κοροϊδεύαμε κάτω εκεί και γελούσα;
Αχ! περασμένα μεγαλεία!
Λες πως στο γράμμα της Μαρίκας
ήμουν μελαγχολική. Ναι, αυτό δεν
το αρνούμαι. Αφού γιατί εγώ δεν
είμαι μελαγχολική; αφ' ότου ήρθα

ΒΕΝΙΑΜΙΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 187…

ἐδῶ δέν ἔλειψαν καθόλου. Φαντάσου,
ἐγώ πού ἤμουν ἡ πιό χάλια, καθώς
ξέρεις, πού δέν μποροῦσα νά κρατηθῶ
ἡ τώρα νά γίνω ἔτσι! Τό ἀπορῶ κι
ἐγώ. Καί νά μ' ἔβλεπες τώρα πῶς αὐτό τό
μεγαλύτερο ὕφος ~~χωρίς γελῶ, ...~~
Πολλές φορές πού μιλοῦμε ἐδῶ μέ τά
κορίτσια ἡ Τσολάκη καί πού κάνω
ἀστεῖα, μιά πιό ἀστεῖα, πού ἄλλα π.χ.
τ' ἀκούγαμε ἐκεῖ ἡ εὐθυμία ἄλλες φορές
μπορῶ καί ἐγώ πῶς θά κατορθώναμε
(καί μέ συγχωρεῖς γιά τό γράψιμό μου) αὐτά καί
γέλοια, ἡ τώρα τ' ἀκούω ἡ ἐκεῖ γελοῦν ἄλλες
ἐγώ δέν μπορῶ νά γελάσω ἡ γιά καί μή
μέ παρεξηγήσουν κάπως γέλασα πῶς
γελῶ, ἀλλά ὅτι καί κάνω φαίνεται ὅτι
εἶναι προσποιητό, ὅτι δέν εἶναι ἀπό τήν καρ-
διά μου ~~τό γέλιο~~. Δέν ξέρω πῶς ἄραγε ἐλθω
ἐκεῖ θά μπορέσω νά ἀλλάξω αὐτό τό ὕφος
ἡ θά μοῦ μείνει; Τέλος
Μοῦ γράφεις πῶς ἡ Μαρίκα εἶναι
ἄρρωστη, ~~...~~ πραγματικά τῆς ζουπάει
ἤ καί τῆς πῆς μόλις σηκωθεῖ καί μοῦ
γράψει ἡ νά μ' ἀπαντήσει σ' ὅλα, γιά
ὅσα ~~...~~ τῆς ἔγραψα στό τελευταῖο
γράμμα μου.
Τούς ἀσπασμούς μου στούς γονεῖς σου
ἡ ἀδελφή σου, ἰδιαιτέρως δέ στή Μαρίκα
Μ' ἀγάπη [signature]

Τό γραμματόσημο φανερά εἶδες, παρακαλῶ, στό σπίτι μου.